

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **T. T. N.**, zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské náměstí 101/5, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2019, č. j. 11 A 221/2018 – 48,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2019, č. j. 11 A 221/2018 – 48, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně podala dne 12. 6. 2018 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „*zastupitelský úřad*“) žádost o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny spojenou s žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání této žádosti. Svou žádost odůvodnila tím, že se jí dne 31. 5. 2018 dvakrát nepodařilo rezervovat termín osobního podání žádosti o dané pobytové oprávnění. Měla za to, že systém pro rezervování termínů je nefunkční, dochází v něm k neoprávněným manipulacím zvnějšku a zastupitelský úřad sám nedodržuje pravidla stanovená pro objednávání.

[2] Usnesením ze dne 17. 7. 2018, č. j. 2668/2018-HANOKO-2 (dále též jen „*prvostupňové správní rozhodnutí*“), zastupitelský úřad zamítl žádost žalobkyně o upuštění

od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu a řízení o této žádosti podle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zastavil. Žalobkyně se proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí bránila rozkladem. Ministr zahraničních věcí se v rozhodnutí ze dne 18. 9. 2018, č. j. 130863-3/2018-OPL (dále také jen „*rozhodnutí o rozkladu*“), ztotožnil se závěrem, že situace žalobkyně neodůvodňovala upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o dlouhodobý pobyt, rozklad zamítl a prvostupňové správní rozhodnutí potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí o rozkladu brojila žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který jí rozsudkem ze dne 28. 2. 2019, č. j. 11 A 221/2018 – 48, vyhověl a zrušil rozhodnutí o rozkladu a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud konstatoval, že jádro sporu tkví v posouzení, zda byly v daném případě dány důvody pro upuštění od osobního podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, respektive zda správní orgány postupovaly správně, pokud zamítly žádost žalobkyně o upuštění od osobního podání žádosti o pobytové oprávnění a řízení zastavily. K zodpovězení této otázky bylo podle soudu nutné zabývat se tím, zda současný objednávací systém k podání žádostí o pobytová oprávnění vykazuje shodné nedostatky jako předešlý systém Visapoint a jestli umožňuje žadatelům v přiměřeném časovém horizontu získat termín pro osobní podání žádosti.

[4] V rozhodné době spočíval systém objednávání termínů k podání žádostí v tom, že se žadatelé registrovali prostřednictvím e-mailu, který musel obsahovat předepsané údaje a přílohy, a především musel mít v předmětu uveden aktuální alfanumerický kód, který zastupitelský úřad zveřejňoval jednou za čtyři týdny v předem oznámený čas na svých webových stránkách. Termín k podání žádosti pak získali ti žadatelé, kteří daný e-mail se všemi náležitostmi a s aktuálním kódem zaslali na stanovenou adresu nejrychleji a vešli se do stanovené kapacity. Městský soud přisvědčil námitce žalobkyně, že popsany systém nesplňuje primární požadavek, který je na něj třeba i s ohledem na dosavadní judikaturu správních soudů klást, jelikož žadatelům nezaručuje, že se jim podaří termín pro osobní podání žádosti o pobytové oprávnění skutečně sjednat, a to nejen v přiměřeném čase, ale vůbec někdy. Podstatou fungování posuzovaného systému je v převažující míře náhoda, jelikož jádro úspěchu spočívá v tom, kterým ze žadatelů se podaří ve správný moment aktualizovat webovou stránku, na níž je aktuální kód zveřejňován, aby tento kód získali rychleji než ostatní. Městský soud z poznatků, které měl ze své úřední činnosti, dovodil, že žadatelé mají velmi nízkou šanci (kolem 6 %), že se jim podaří termín úspěšně sjednat. Proto bude podle něj docházet k situacím, ve kterých některý žadatel získá termín k podání žádosti hned při svém prvním pokusu, a naopak jiná osoba nebude mít úspěch dlouhé měsíce či neuspěje dokonce nikdy.

[5] Městský soud tak uzavřel, že žalovaný dosud nenastavil systém podávání a vyřizování žádostí o pobytová oprávnění takovým způsobem, aby se i v náročné situaci zastupitelského úřadu poskytla každému z uchazečů reálná šance na objednání konkrétního termínu osobního podání žádosti. Popsaný systém registrace nezvýšil faktickou naději žalobkyně získat termín oproti původnímu systému Visapoint. Jakkoli žalobkyně doložila pouze dva neúspěšné pokusy o registraci v rámci jediného dne, je podle soudu důvodná její argumentace, že za účinnosti současného systému nemusí být úspěšná

ani jindy v budoucnu. Situace žalobkyně tedy představovala odůvodněný případ ve smyslu § 169d odst. 3, věty první zákona o pobytu cizinců, ve kterém nebylo namístě trvat na požadavku osobního podání žádosti po předchozím sjednání termínu.

[6] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů, jež podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Městský soud podle něj nesprávně posoudil pojem *odůvodněný případ* ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel upozorňuje na to, že dle dosavadní judikatury má stát povinnost umožnit žadatelům získat termín v přiměřené době, nikoli ihned. Městský soud též uznal, že objednávací systém založený na registraci s využitím alfanumerického kódu upravuje některé aspekty sjednávání termínů pro podání pobytových žádostí vhodněji, než jak tomu bylo za účinnosti systému Visapoint. Žadatelé mají především stejnou „startovací pozici“. Přesto městský soud dospěl k nesprávnému závěru, že ani nový systém nezaručuje, že se žadateli podaří registrace v přiměřené době. Stěžovatel vysvětluje, že nelze vycházet ze statistik, s jakými pracoval městský soud v napadeném rozsudku. Nelze tedy porovnávat počet odeslaných registračních e-mailů s počtem stanovených volných míst (v případě žalobkyně 60 míst). Důvodem je značný počet vícečetných pokusů o registraci zasláných jedním zájemcem. V dotčeném termínu dne 31. 5. 2018 v 16 hod. zaslalo 2 500 e-mailů celkem pouze devět žadatelů (například jeden jediný žadatel poslal 600 e-mailů). Celkový počet reálných uchazečů o termín tak byl pouze v řádu stovek. Poté, co zastupitelský úřad zabránil vícečetným žádostem z jedné e-mailové adresy, již počet žadatelů o registraci termínu výrazně nepřevyšoval kapacitu úřadu. Například dne 25. 1. 2019 přišlo toliko 250 registračních e-mailů, přičemž kapacita pro tento termín byla 160 míst. S ohledem na to je riziko, že se zájemci nepodaří registrovat v přiměřené době, velmi malé. Nadto zde existuje korektiv spočívající v tom, že zastupitelský úřad by v případě žadatele, který by doložil, že se v přiměřené době registrovat nemohl, upustil od povinnosti osobního podání žádosti o pobytové oprávnění. U dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny lze za nepřiměřenou dobu považovat období čítající několik měsíců. Žalobkyně však doložila pouhé dva neúspěšné pokusy v rámci jediného dne, nešlo tak o nepřiměřeně dlouhou dobu, a tudíž ani o odůvodněný případ dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Na podporu uvedených závěrů stěžovatel cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2019, č. j. 9 Azs 440/2018 – 44.

[7] Nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu spatřuje stěžovatel v tom, že soud nepřihlédl ke skutkovým okolnostem ze dne 31. 5. 2018, které tvořily podstatu sporu. Městský soud se měl zabývat tím, zda okolnosti nastalé dne 31. 5. 2018 představovaly odůvodněný případ pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Uvedeného dne přistoupil zastupitelský úřad ke zrušení termínu pro objednání, což byla bezprostřední reakce na vnější zásah cizího subjektu do objednávacího systému. Po vypsání nového registračního kódu se žadatelé ještě téhož dne na stanovený počet volných míst registrovali. Z toho, že mezi nimi nebyli zrovna klienti právního zástupce žalobkyně, ještě nelze usuzovat na obecnou nefunkčnost objednávacího systému. Smyslem zrušení předchozích registrací a vypsání nového termínu bylo napravit závadný stav zapříčiněný kybernetickým útokem zvenčí. Takový postup není libovolný či neracionální, což potvrdil i výše označený rozsudek č. j. 9 Azs 440/2018 – 44, z něhož stěžovatel v závěru kasační stížnosti opět cituje.

[8] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti předně uvádí, že se dne 25. 1. 2019 jednalo o první termín, kdy bylo zavedeno nové pravidlo znemožňující jednomu žadateli odeslat více než jeden registrační e-mail. Nepochybně jde o změnu k lepšímu, avšak ani tak není kapacita míst dostatečná. V daný den celých 36 % žadatelů nedosáhlo na registraci termínu k podání žádosti. Žalobkyně dále poukazuje na mezinárodní smlouvu mezi Československou socialistickou republikou a Vietnamskou socialistickou republikou o právní pomoci ve věcech občanských a trestních. Na základě této dvoustranné smlouvy mají občané Vietnamu zaručen volný přístup k orgánům ČR příslušným k řízení v rodinných věcech, tedy i k orgánům příslušným ve věci přijetí žádosti o pobyt za účelem sloučení rodiny. Neposkytnutí termínu žalobkyni k podání takové žádosti tak uvedenou smlouvu porušuje. Závěrem žalobkyně namítá, že tvrzený korektiv, který spočívá v možnosti zastupitelského úřadu v odůvodněných případech upustit od povinnosti osobního podání žádosti o pobytové oprávnění, nemá oporu ve znění Směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003, o právu na sloučení rodiny (dále jen „*směrnice o právu na sloučení rodiny*“). Z žádného ustanovení této směrnice nevyplývá oprávnění českých orgánů podmiňovat podání žádosti o pobyt za účelem sloučení rodiny registrací v objednacím systému nebo prokazováním několikaměsíční marné snahy o takovou registraci.

[9] Stěžovatel podal k vyjádření žalobkyně repliku, v níž nejprve znovu citoval z rozsudku tohoto soudu č. j. 9 Azs 440/2018 – 44, který – byť se týkal žaloby na ochranu před nezákonným zásahem zastupitelského úřadu – potvrdil, že objednací systém přes e-mail nefunguje svévolně, diskriminačně, neprůhledně, neracionálně či neférově. Nejvyšší správní soud zde též konstatoval, že intervence soudu je namístě teprve v okamžiku, kdy sjednání termínu k podání žádosti o dlouhodobý nebo trvalý pobyt není v podstatě možné, popřípadě není možné v přiměřené době. To nebyl případ žalobkyně, která nebyla při sjednávání termínu úspěšná pouze dne 31. 5. 2018. Stěžovatel dále uvádí, že po zavedení opatření k vyloučení vícečetných žádostí jednoho uchazeče se počet neuspokojených žadatelů konstantně snižuje. Pokud se cizinec úspěšně neregistruje jeden měsíc, je velmi pravděpodobné, že bude úspěšný hned v následujícím termínu. Tvrzení žalobkyně o porušení bilaterální smlouvy uzavřené mezi Československou socialistickou republikou a Vietnamskou socialistickou republikou je zavádějící. Tato smlouva primárně zaručuje rovný a nediskriminační přístup orgánů jedné strany k občanům druhého státu, kteří již žijí na jejím území. Není použitelná na osoby, které se teprve snaží získat oprávnění k pobytu na území druhého smluvního státu. Nadto řízení o povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny není věcí rodinnou či pracovní, ale spadá pod oblast cizineckého práva, kterou předmětná smlouva neupravuje. Stěžovatel neshledává ani porušení směrnice o právu na sloučení rodiny, neboť z ní vůbec nevyplývá právo žadatele podat žádost v den, který si sám vybere. Podmínka osobní účasti při podání žádosti je v souladu s unijním právem. Možnost zastupitelského úřadu upustit v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti je korektivem, který naopak přispívá k naplnění požadavků dotčené směrnice.

[10] Stěžovatel dále soudu adresoval podání ze dne 10. 6. 2020, ve kterém poukázal na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu ve skutkově i právně obdobných věcech. Jedná se o rozsudky ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 217/2019 – 32, a ze dne

12. 5. 2020, č. j. 5 Azs 456/2019 – 33. Uvedené případy se rovněž týkaly specifické situace nastalé u zastupitelského úřadu dne 31. 5. 2018, byť v obou citovaných věcech soud prvního stupně žalobu zamítl a kasační stížnost tak následně nepodával žalovaný správní orgán, ale žalobci.

[11] Nejvyšší správní soud na tomto místě dále doplňuje, že stěžovatel jej přípisem ze dne 29. 7. 2020 informoval o tom, že žalobkyně podáním ze dne 7. 3. 2019 vzala svoji žádost o povolení k dlouhodobému pobytu zpět. Zpětvzetí žádosti stěžovatel připojil k uvedenému přípisu. Zdejší soud následně stěžovatele informoval o tom, že nastalá skutečnost (zpětvzetí žádosti o pobytové oprávnění ze strany žalobkyně) nemá bez dalšího vliv na řízení o kasační stížnosti, neboť jeho předmětem je přezkum zákonnosti rozsudku městského soudu. Předmět správního řízení však tímto odpadl, proto se soud stěžovatele dotázal, zda za daných okolností trvá na projednání kasační stížnosti. Stěžovatel poté Nejvyšší správní soud informoval, že na kasační stížnosti proti napadenému rozsudku trvá (viz přípis ze dne 7. 8. 2020).

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele jedná v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. pověřená osoba disponující příslušným právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věta první s. ř. s.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Při posuzování kasační stížnosti vycházel Nejvyšší správní soud ze svých předešlých rozhodnutí, na která příhodně odkázal i stěžovatel. Zdejší soud vzal v potaz především rozsudek ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 217/2019 – 32 (všechna zde uvedená rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), který byl vydán za obdobného skutkového i právního stavu věci jako nyní posuzovaný případ. Citovaným rozsudkem Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti stěžovatele (žalovaného) zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Krajský soud v Ostravě v tehdejší věci dospěl k závěru o nezákonnosti žalobou napadených správních rozhodnutí, neboť „*zvolený systém* (registrační systém pomocí e-mailu s unikátním alfanumerickým kódem – pozn. NSS) *neumožňuje způsob sjednání si termínu pro osobní podání lidsky důstojným způsobem v přiměřené době*“. Tehdejší žalobce přitom rovněž žádal zastupitelský úřad o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o pobytové oprávnění, neboť se dne 31. 5. 2018 dvakrát neúspěšně pokoušel zaregistrovat k termínu pro osobní podání této žádosti. Pro posouzení věci nevýznamnou skutkovou odlišností je pouze to, že v judikované věci žalobce žádal o vydání povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny, zatímco v nynějším případě žalobkyně žádala o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem.

[15] Nejvyšší správní soud proto pro značnou podobnost obou věcí neshledal žádný důvod pro to, aby se od závěrů přijatých v rozsudku č. j. 1 Azs 217/2019 – 32, odlišil. Soud

nepovažuje za nutné podrobně zde opakovat svou tehdejší argumentaci, níže pouze zrekapituluje pro věc klíčové pasáže.

[16] Citovaný rozsudek č. j. 1 Azs 217/2019 – 32, nejprve v odstavcích 27 a 28 shrnul dosavadní judikaturu správních soudů k pojmu *odůvodněný případ* dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Na uvedené odstavce rozsudku č. j. 1 Azs 217/2019 – 32, soud nyní v podrobnostech odkazuje. Kasační soud poté konstatoval, že „[ž]alobce **neprokázal, že by byl dlouhodobě neschopen podat žádost o trvalý pobyt. Žalobce doložil dva neúspěšné pokusy o sjednání, které proběhly pouze během jednoho dne, přičemž druhý pokus o registraci mohl během tohoto dne žalobce využít jen proto, že první vlnu registrace musel zastupitelský úřad z důvodu vnějšího ovlivnění systému anulovat. Fakticky tak šlo pouze o jeden 'řádný' pokus o sjednání termínu schůzky. Usilování žalobce o získání termínu schůzky tak v žádném případě nelze hodnotit jako nepřiměřeně dlouhé.** Současně Nejvyšší správní soud nesouhlasí s názorem krajského soudu, že na základě zjištěných skutečností o fungování systému sjednávání schůzek, je nutno tento systém hodnotit jako netransparentní, nepředvídatelný a neumožňující následnou kontrolu. (...) Situace, která se v souvislosti se sjednáváním schůzek odehrála dne 31. 5. 2018, nebyla standardní, opakovaná, a tedy ve své podstatě nijak necharakterizovala daný systém sjednávání. Tento systém byl obecně (za standardních) podmínek nastaven tak, že uchazeči dopředu věděli o přesném datu a hodině, kdy bude zveřejněn nový alfanumerický kód. Obecné závěry krajského soudu, který na základě událostí ze dne 31. 5. 2018 dospěl k tomu, že systém nebyl transparentní a neumožňoval sjednat si schůzku lidsky důstojným způsobem v přiměřeném čase, tak nemohou obstát. Jednak proto, že z posouzení fungování systému v průběhu jednoho jediného dne nelze takto obecné závěry vůbec dovodit; dále pak situace vzniklá v tento den byla zcela nestandardní, a neodpovídala proto obecným charakteristikám systému tak, jak byl nastaven a jak následně též fungoval“ (zvýraznění přidáno).

[17] Výše uvedené lze aplikovat i v nyní souzeném případě. Žalobkyně rovněž nikterak nedoložila, že by nebyla dlouhodobě schopna podat žádost o dlouhodobý pobyt. Odkazovala pouze na dva neúspěšné pokusy o sjednání termínu k osobnímu podání žádosti z jediného dne, které se navíc odehrály v čase, kdy byly webové stránky zastupitelského úřadu napadeny zvenčí, jednalo se tedy o nestandardní situaci. Pouze na základě těchto okolností nemohl městský soud dovodit, že registrační systém odporuje judikatuře Nejvyššího správního soudu a neumožňuje žadatelům v přiměřeném časovém horizontu získat termín pro osobní podání žádosti. K povaze objednávacího systému pro osobní podání pobytových žádostí v Hanoji se mimo to příhodně vyjádřil zdejší soud ve stěžovatelem opakovaně odkazovaném rozsudku č. j. 9 Azs 440/2018 – 44, který se zabýval zásahovou žalobou proti zastupitelskému úřadu. Nezákonný zásah byl spatřován v nepřidělení termínu k osobnímu podání žádosti dne 31. 5. 2018. V uvedeném rozsudku kasační soud uvedl, že „[z]e zjištěného skutkového stavu nevyplývá, že by tento systém fungoval svévolně, neprůhledně, diskriminačně, neracionálně či neférově. V případě stěžovatelů ani nelze hovořit o tom, že by jim tento systém dlouhodobě znemožňoval podat žádost o udělení povolení k dlouhodobému či trvalému pobytu, neboť zásahovou žalobu podali již po dvou neúspěšných pokusech o sjednání termínu, které učinili v jeden den. Úkolem soudů ve správním soudnictví není předcházet budoucím a hypotetickým nezákonným zásahům. V projednávaném případě sice došlo k výpadku webových stránek žalovaného, kde byl zveřejněn alfanumerický kód, tento výpadek však žalovaný dostatečně vysvětlil tím, že se jednalo o cílený útok. Případné manipulaci a s ní spojeným znevýhodněním poctivých žadatelů žalovaný

zabránil a podmínky pro žadatele narovnal tím, že žádosti o sjednání termínu podané při tomto výpadku anuloval a zveřejnil nový alfanumerický kód společně s novým termínem pro sjednávání termínů osobního podání žádosti. Ani tento postup nelze považovat za libovolný či neracionální, a tudíž za nezákonný ve smyslu vymezeném výše citovanou judikaturou.“

[18] Pro úplnost Nejvyšší správní soud k námitkám žalobkyně předestřeným ve vyjádření ke kasační stížnosti dodává, že lze přisvědčit stěžovateli v tom, že dvoustranná smlouva o právní pomoci ve věcech občanských a trestních, uzavřená mezi Československou socialistickou republikou a Vietnamskou socialistickou republikou (vyhláška ministra zahraničních věcí č. 98/1984 Sb.), na posuzovaný případ nedopadá, neboť se netýká problematiky migrace a neupravuje proces získávání povolení k pobytu pro příslušníky smluvních stran. Obdobně je nedůvodné i tvrzení, že registrační systém nastavený zastupitelským úřadem odporuje směrnicí o právu na sloučení rodiny. Soud k tomu ve shodě se svým dřívějším rozsudkem ze dne 12. 5. 2020, č. j. 5 Azs 456/2019 – 33, závěrem konstatuje, že „[s]měrnice zavazuje pouze co do výsledku, nikoliv prostředků zvolených k realizaci daných cílů. Nicméně postup zastupitelského úřadu tyto požadavky naplňuje, a bylo tomu tak i v případě mimořádného postupu dne 31. 5. 2018. Stěžovatelka však argumentuje zcela obecným tvrzením, že jakýkoliv postup zastupitelského úřadu, jenž žadateli nezaručí poskytnutí termínu, je rozporný. V tomto stěžovatelce nelze přisvědčit. Zastupitelský úřad není povinen zaručit žadateli poskytnutí termínu ihned při jeho prvním pokusu o registraci. Objektivně legitimní je pro žadatele očekávat, že jim úřad umožní registraci v přiměřené době, jak již bylo vyloženo výše. Všichni žadatelé jsou ve stejné výchozí pozici, mají veškeré potřebné informace k registraci a současně jsou si vědomi, že zastupitelský úřad nemůže najednou pojmout všechny zájemce, kterých se pravidelně hlásí více, než jaká je kapacita úřadu. Registrace pak probíhá jako jakási 'časová soutěž', tudíž je na žadatelích, aby se pokusili zaregistrovat co nejdříve, tj. v řádu minut a sekund od zveřejnění alfanumerického kódu; při takto velkém zájmu nelze očekávat, že bude volná kapacita ještě několik hodin po zahájení dané registrační vlny (jako se pokusila zaregistrovat i stěžovatelka). Nejvyšší správní soud opakovaně vyložil, že omezení kapacit je při zachování umožnění registrace v přiměřené době souladné se Směrnicí (např. v rozsudku NSS ze dne 30. 8. 2012, č. j. 8 As 90/2011 – 62). Možnost registrace v přiměřené době je pak zaručena případným upuštěním od povinnosti osobního podání ve výjimečných případech, kdy se žadatelům ani přes velkou snahu opakovaně (tj. několikrát) nepodařilo registraci stihnout před naplněním kapacity úřadu.“

[19] Lze tedy shrnout, že s ohledem na skutková zjištění učiněná v souzené věci jsou argumenty městského soudu stran fungování systému sjednávání schůzek nesprávné. Založil-li městský soud svůj závěr o nutnosti vyhovění žádosti žalobkyně o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti právě na tvrzení o nemožnosti sjednat si schůzky k osobnímu podání pobytové žádosti lidsky důstojným způsobem v přiměřeném čase, nemůže ze všech shora uvedených důvodů takový závěr obstát.

[20] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1, věty první s. ř. s. zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Městský soud v něm bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). S ohledem na to, že stěžovatel soud informoval o zpětvzetí žádosti žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu (viz odstavec [11] výše), čímž odpadl předmět správního řízení, musí městský soud rovněž

v dalším průběhu řízení ověřit, zda stěžovatel již v mezidobí na zpětvzetí žádosti odpovídajícím způsobem procesně reagoval [viz § 66 odst. 1 písm. a) správního řádu, ve spojení s § 90 odst. 4 téhož zákona], případně zda žalobkyně na podané žalobě trvá, a zda jsou tak splněny podmínky řízení o žalobě proti rozhodnutí o rozkladu. Jak již Nejvyšší správní soud informoval stěžovatele, samo zpětvzetí pobytové žádosti ze strany žalobkyně nemohlo mít bez dalšího vliv na řízení o kasační stížnosti, neboť jeho předmětem byl napadený rozsudek městského soudu, který byl zdejší soud nucen z důvodu jeho objektivní nezákonnosti zrušit.

[21] V novém rozhodnutí ve věci městský soud podle § 110 odst. 3, věty první s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. října 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu